

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

SCARLET
França, 2022
Direcció: Pietro Marcello
Intèrprets: Raphaël Thierry, Juliette Jouan, Louis Garrel, Noémie Lvovsky
Durada: 100 min
Gènere: drama romàntic
Idioma: francès
Data d'estrena: 07/04/2023

Les il·lusions retrobades

Pietro Marcello és un cineasta que posseeix una peculiar poètica que pot arribar a enlluernar per la seva mordacitat –*Martin Eden*– o també situar-se en un altre terreny en què la tendresa porti cap al territori de la faula i aquesta adopti un caire més sensible amb un punt d'enyoradís –*Bella y perdida*–. *Scarlet* (L'envol) és una pel·lícula que, tal com apunta el seu títol original francès, vol enlairar-se en molts moments per buscar una forma peculiar d'expressió cinematogràfica.

L'origen de la història que Pietro Marcello explica a *Scarlet* és un conte rus titulat *Espelmes vermelles* escrit per Aleksandr Grin, un escriptor que va morir oblidat l'any 1929, però que el temps l'ha convertit en un dels darrers romàntics de la literatura russa. Marcello decideix adaptar aquesta història russa cap a la França dels dies després de la Primera Guerra Mundial, essent la primera pel·lícula francesa del cineasta italià. En una primera part podem veure com hi ha una interessant evocació del dolor i es cospa el sentiment de perplexitat que va implicar el retorn de la població a la vida després de la Primera Guerra Mundial. Unes imatges documentals acolorides ens mostren els soldats abandonant les trinxeres mentre van cap a casa. Raphaël -un home rude, més aviat lleig, amb unes mans capaces de convertir-lo en un bon artesà- arriba a casa, descobreix que ha mort la seva dona i que ha de cuidar una filla petita sense saber-ne ben bé quina és la seva implicació en la paternitat. La història d'amor que es dibuixa entre el pare i la seva filla marca una primera part amb moments brillants que de mica en mica sembla convertir-se com un preludi d'una certa tragèdia. A la segona part de la pel·lícula veiem que la filla s'ha fet gran i té els seus somnis, entre ells pensa que li agradaria trobar-se amb l'arribada d'algú que vingui des de l'aire per arribar a rescatar-la de l'univers de dolor en què ha crescut. És en aquesta segona part on Marcello se situa entre el món del somni –que es fa realitat–, l'univers de les bruixes i una certa poètica de l'encantament. El príncep blau arriba des de l'aire amb l'aspecte de Louis Garrel i a partir d'aquell moment entrem en el món de l'encanteri, ens trobem amb la part més tendra i romàntica del cinema de Pietro Marcello.

El cineasta italià podria caure fàcilment en la cursileria davant el to d'ingenuïtat que sembla envoltar la història,

però Marcello és prou hàbil per no caure-hi, sap trobar els seus moments poètics especials, sap cagpirar de manera intel·ligent la frustració del pare que és considerat com un proscrit per la societat que l'envolta i la pel·lícula acaba trobant un to enyoradís que deixa l'espectador complaent davant el camí que s'ha anat dibuixant per trobar una sensibilitat molt a contracorrent dels nostres temps. Dins la filmografia de Pietro Marcello -en aquests moments el cineasta més interessant del cinema italià, ens trobem amb una pel·lícula que està més a prop de *Bella y perdida* que de *Martin Eden*. *Scarlet* parla de les orenetes que poden escapar-se i volar cap a altres destinacions i reivindica la vida simple davant de la vida urbana. Unes velles imatges dels grans magatzems parisencs retratats per Émile Zola a *Au bonheur de dames* donen una imatge d'un bell París mític que es troba allunyat del món que reivindica la pel·lícula. Marcello acaba parlant de la lluita per la supervivència i de com les fantasies poden ajudar a sortir de la tristesa de la vida tancada. Ens trobem davant un univers rural molt ben delimitat en què un home marcat pel dolor pot sobreviure esculpint fusta i donant forma al fantasma de l'amor perdut.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona